

Sag T-155/94

Climax Paper Converters Ltd mod Rådet for Den Europæiske Union

»Antidumpingtold — statshandelslande —
individuel behandling — dumpingmargen«

Rettens dom (Fjerde Udvidede Afdeling) af 18. september 1996 II - 877

Sammendrag af dom

1. *Annulationsøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — forordning om indførelse af en antidumpingtold på indførsler fra et land, der ikke har markedsøkonomi — det pågældende lands producenter og eksportører (EF-traktaten, art. 173)*
2. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — fastsættelse af antidumpingtold — indførelse af en enkelt antidumpingtold for samtlige indførsler fra et land, der ikke har markedsøkonomi — lovligt — betingelser [Rådets forordning nr. 2423/88, art. 2, stk. 14, litra b), og art. 13, stk. 2]*

3. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — fastsættelse af antidumpingtold — individuel behandling af eksportvirksomheder i et land, der ikke har markedsøkonomi — betingelser — bevis for virksomhedernes uafhængighed af staten — institutionernes skøn — domstolskontrol — grænser — udelukket at påberåbe sig beskyttelse af den berettigede forventning*

(Rådets forordning nr. 2423/88)

4. *Fællesskabsret — principper — retten til kontradiktion — overholdelse under administrative procedurer — antidumping*

5. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — fastsættelse af antidumpingtold — fastsættelse på grundlag af et vejet gennemsnit af dumpingmargenen for den eneste eksportør, som har samarbejdet under undersøgelsen, og dumpingmargenen beregnet for de øvrige eksportører i et land, der ikke har markedsøkonomi — toldens størrelse højere end den dumpingmargen, der er beregnet for den eksportør, som har samarbejdet — lovligt*

(Rådets forordning nr. 2423/88, art. 13, stk. 3)

1. Forordninger om indførelse af antidumpingtold kan, selv om de efter deres art og rækkevidde er almenyldige, berøre de producenter og eksportører umiddelbart og individuelt, som hævdes at have gjort sig skyldige i dumping.

idet disse myndigheders gennemførelse af den sker helt automatisk og ikke i kraft af mellemkommende nationale retsregler, men udelukkende i kraft af fællesskabsreglerne.

Herved kan retsakter om indførelse af antidumpingtold i almindelighed berøre de virksomheder individuelt, som kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser.

2. En politik, der har til resultat, at der indføres en enkelt antidumpingtold for et helt land, er hverken i strid med ordlyden af eller med formålet med eller med ånden i grundforordningen om antidumping nr. 2423/88, hvis denne politik er nødvendig, for at Fællesskabet kan beskytte sig mod dumping og mod risikoen for omgåelse af beskyttelsesforanstaltningerne.

I øvrigt må disse virksomheder anses for at være umiddelbart berørt af den pågældende forordning, når denne ikke overlader de nationale myndigheder noget skøn,

Der er nemlig ingen bestemmelse i grundforordningen, der forbyder at indføre en enkelt antidumpingtold for statshandels-

lande. Det fremgår ganske vist af såvel opbygningen af som formålet med den nævnte forordnings artikel 13, stk. 2, som bestemmer, at i forordninger om antidumping »anføres især størrelsen og arten af den pålagte told, den pågældende vare, oprindelses- eller eksportlandet og om muligt navnet på leverandøren samt begrundelserne for forordningen«, at forpligtelsen til at anføre navnet på leverandøren i princippet indebærer en forpligtelse til at fastsætte en specifik antidumpingtold for hver enkelt leverandør, men lovgiver har dog udtrykkeligt begrænset denne forpligtelse til de tilfælde, hvor det er muligt. Det er imidlertid ikke muligt at anføre navnet på hver leverandør, hvis det, for at undgå risikoen for omgåelse af antidumpingtolden, er nødvendigt at indføre en enkelt told for et helt land, hvilket er tilfældet, når fællesskabsinstitutionerne med hensyn til et statshandelsland, efter at have undersøgt de pågældende eksportørers forhold, ikke er overbevist om, at disse eksportører handler uafhængigt i forhold til staten.

Hvad angår forordningens formål, er det bl. a. at beskytte Fællesskabet mod dumpingindførsler. Med hensyn til forordningens ånd fremgår det ganske vist af forskellige bestemmelser, at den normale værdi og eksportprisen normalt skal fastslås individuelt for hver enkelt eksportør, men dette betyder dog ikke, at fællesskabsinstitutionerne er forpligtet til at gøre det i hvert enkelt tilfælde, og heller ikke, at de er forpligtet til at indføre en individuel antidumpingtold for hver

enkelt eksportør. Dette fremgår bl. a. af artikel 2, stk. 14, litra b), og af artikel 13, stk. 2, som giver fællesskabsinstitutionerne mulighed for at beregne et vejret gennemsnit af dumpingmargenerne, og dermed en enkelt dumpingmargen, for et helt land, samt for at indføre en enkelt antidumpingtold for dette land.

3. Spørgsmålet, om en eksportør fra et statshandelsland handler tilstrækkeligt uafhængigt i forhold til staten til, at der kan gives ham individuel behandling, forudsætter en vurdering af komplicerede faktiske forhold, som både er af økonomisk, politisk og juridisk art.

I denne forbindelse, og ligesom for komplicerede økonomiske spørgsmåls vedkommende, har institutionerne et vidt skøn ved bedømmelsen af faktiske politiske og retlige forhold i et statshandelsland, og de dømmende myndigheders prøvelse vedrørende en sådan bedømmelse må begrænses til kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning.

Selv om princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan påberåbes af enhver erhvervsdrivende, som en institution har givet visse begrundede forhåbninger, kan de erhvervsdrivende dog ikke have nogen berettiget forventning om opretholdelse af en bestående situation, som Fællesskabets institutioner kan ændre ved beslutninger truffet inden for rammerne af deres skøn. En virksomhed kan følgelig ikke have en berettiget forventning om, at fællesskabsinstitutionerne ikke vil ændre deres politik vedrørende individuel behandling, hvis erfaringen viser, at en sådan ændring er nødvendig for at finde en tilfredsstillende løsning på de problemer, der skabes af dumping, som tilskrives eksportører i statshandelslande.

4. Kravene i henhold til kontradiktionsprincippet er overholdt, når den pågældende virksomhed under den administrative procedure har haft mulighed for at give udtryk for sin stillingtagen til, om de faktiske forhold og andre omstændigheder virkelig foreligger, og hvilken betydning de da har.
5. Det fremgår af artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping nr. 2423/88,

at antidumpingtolden ikke må være højere end den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte dumpingmargen, og at den skal være lavere, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden.

Selv hvis det i denne forbindelse ved første blik kunne forekomme uretfærdigt at pålægge en enkelt eksportør i et statshandelsland, der har accepteret at samarbejde under undersøgelsen, en højere antidumpingtold end den margen, som er fastsat for denne eksportørs egen eksport, beregnet på grundlag af et vejet gennemsnit af denne margen og dumpingmargenen beregnet for de øvrige udførsler, kan det dog ikke gøres gældende, at institutionerne herved har udøvet et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de faktiske omstændigheder og tilsidesat artikel 13, stk. 3, dels når fællesskabsinstitutionernes politik ikke er i strid med ordlyden af, formålet med og ånden i grundforordningen om antidumping, og dels når sagsøgeren ikke opfylder de nødvendige betingelser for at få individuel behandling, og endelig giver artikel 2, stk. 14, litra b), i grundforordningen om antidumping fællesskabsinstitutionerne den mulighed at beregne et vejet gennemsnit af dumpingmargener, og altså en enkelt dumpingmargen for et helt land.